

I

Iedereen denkt dat ik dood ben.

Ik lig met mijn hoofd op mijn moeders schoot in de open laadbak van een grote vrachtwagen. Het licht van de dageraad verscherpt de zorgerrimpeltjes op mijn moeders gezicht terwijl het gedreun van de motoren door mijn verslachte lichaam vibreert. We maken deel uit van de verzetskaravaan. Een half dozijn militaire vrachtwagens, busjes en SUV's weven zich tussen de verlaten auto's door, weg van San Francisco. Aan de horizon achter ons smeult de brandende engelenburcht nog na van de aanval van het verzet.

Kranten bedekken de winkelruiten langs de kant van de weg en vormen een galerij van herinneringen aan de Grote Aanval. Ik hoef de kranten niet te lezen om te weten wat erin staat. Tijdens die eerste dagen, toen journalisten nog verslag uitbrachten, beet iedereen zich vast in het nieuws.

PARIJS IN VLAMMEN, NEW YORK OVERSTROOMD,
MOSKOU Vernietigd

WIE LOSTE HET SCHOT OP GABRIËL, DE BOODSCHAPPER VAN GOD?

ENGELen ZIJN TE SNEL VOOR PROJECTIELEN

NATIONALE LEIDERS GEVLUCHT EN ONVINDBAAR

HET EINDE DER TIJDEN

We rijden langs drie kale, in grijze lakens gehulde mensen. Ze plakken de smoezelige en verkreukelde pamfletten van een van de sektes van de apocalyps op. Met al die straatbendes, de sektes en het verzet vraag ik me af hoe lang het zal duren voordat iedereen deel uitmaakt van de een of andere groep. Zelfs het einde van de wereld kan ons er denk ik niet van weerhouden om ergens bij te willen horen.

De sekteleiden blijven op de stoep stilstaan om ons voorbij te zien rijden in onze volgeladen vrachtwagen.

We moeten er nietig uitzien als gezin – een angstige moeder, een donkerharige tiener en een zevenjarig meisje, in een laadbak vol gewapende mannen. Op elk ander moment in de tijd zouden we schapen in het gezelschap van wolven zijn geweest. Maar nu hebben we wat je ‘aanzien’ zou kunnen noemen.

Sommige mannen in onze karavaan dragen camouflagekleding en geweren. Sommige van die machinegeweren zijn nog steeds naar de hemel gericht. Sommige mannen komen zo van de straat, met zelfgemaakte bendetatoeages in de vorm van brandmerken die hun dodelijke slachtoffers vertegenwoordigen.

Toch kruipen die mannen zo ver mogelijk weg om op veilige afstand van ons te blijven.

Mijn moeder wiegt nog steeds van voren naar achteren, zoals ze al een uur lang doet, al sinds we de exploderende engelenburcht hebben verlaten, prevelend in haar eigen onverstaanbare taaltje. Haar stem schiet van hoog naar laag alsof ze heftige ruzie heeft met God. Of misschien met de duivel.

Een traan valt van haar kin en landt op mijn voorhoofd, en ik weet dat haar hart is gebroken. Gebroken door mij, haar zeventienjarige dochter wier taak het was om voor het gezin te zorgen.

Voor zover zij weet, ben ik niet meer dan een levenloos lichaam dat door de duivel naar haar toe is gebracht. Ze zal het beeld van mij, slap in Raffes armen terwijl de vlammen zijn demonenvleugels omlijsten, waarschijnlijk nooit meer van haar netvlies krijgen.

Ik vraag me af wat ze zou denken als iemand haar vertelde dat Raffé in werkelijkheid een engel is die door middel van een list demonenvleugels heeft gekregen. Zou dat vreemder zijn dan te horen krijgen dat ik niet echt dood ben, maar alleen maar verlamd door de steek van een schorpioenenengel? Ze zou waarschijnlijk denken dat diegene net zo gek was als zij.

Mijn kleine zusje zit ogenschijnlijk als verstijfd aan mijn voeten. Haar starende ogen lijken niets te zien en haar rug blijft kaarsrecht, ondanks de scherpe bochten die de vrachtwagen maakt. Het is alsof Paige zichzelf heeft uitgeschakeld.

De stoere mannen in de vrachtwagen blijven steelse blikken op haar werpen, als kleine jongetjes die boven de rand van hun dekbed uit gluren. Ze ziet eruit als een beurse pop vol hechtingen, iets uit een nachtmerrie. Ik moet er niet aan denken wat er met haar is gebeurd waardoor ze zo is geworden. Een deel van me zou willen dat ik meer wist, maar een ander deel is blij dat dat niet zo is.

Ik haal diep adem. Ik zal vroeg of laat moeten opstaan. Ik heb geen andere keuze dan de wereld onder ogen te zien. De verdoving is nu volledig uitgewerkt. Ik betwijfel of ik zou kunnen vechten of zoiets, maar zo te voelen kan ik me wel bewegen.

Ik ga rechtop zitten.

Als ik hier beter over had nagedacht, was ik misschien voorbereid geweest op het geschreeuw.

Degene die het hardst schreeuwt, is mijn moeder. Haar spieren verstijven van doodsangst en haar ogen zijn groot als schoteltjes.

‘Het is oké,’ zeg ik. ‘Het is goed.’ Mijn woorden klinken onduidelijk, maar goddank klink ik niet als een zombie.

Het zou grappig kunnen zijn, ware het niet dat er een sombere gedachte in mijn hoofd opkomt: we leven nu in een wereld waarin iemand zoals ik zou kunnen worden gedood omdat ik een wangedrocht ben.

Ik steek mijn handen uit in een kalmerend gebaar. Ik zeg iets om hen gerust te stellen, maar mijn woorden gaan verloren in het geschreeuw. Paniek in een kleine ruimte als een laadbak is blijkaar aanstekelijk.

De andere vluchtelingen verdringen elkaar om zo ver mogelijk naar achteren in de vrachtwagen te komen. Sommigen lijken bereid om uit het rijdende voertuig te springen.

Een soldaat met jeugdpuistjes richt zijn geweer op me, het vasthoudend alsof hij op het punt staat zijn eerste gruwelijke moord te plegen.

Ik heb het niveau van de oerangst om ons heen behoorlijk onderschat. Deze mensen zijn alles kwijtgeraakt: hun familie, hun veiligheid, hun God.

En nu steekt een tot leven gekomen lijk haar handen naar hen uit.

‘Niets aan de hand,’ zeg ik, langzaam en zo duidelijk mogelijk. Ik hou de blik van de soldaat vast, vastbesloten hem ervan te overtuigen dat er niets bovennatuurlijks aan de hand is. ‘Ik leef nog.’

Er volgt een moment waarin ik niet zeker weet of ze zich zullen ontspannen, of me vergezeld van een kogelregen uit de vrachtwagen zullen gooien. Raffles zwaard zit nog op mijn rug gebonden, grotendeels verborgen onder mijn jack. Dat stelt me enigszins gerust, al kan het natuurlijk geen kogels tegenhouden.

‘Rustig maar.’ Ik praat zacht en beweeg heel langzaam. ‘Ik was alleen maar bewusteloos. Meer niet.’

‘Je was dood,’ zegt de bleke soldaat, die er geen dag ouder uitziet dan ik.

Iemand geeft een klap op het dak van de vrachtwagen.

We schrikken allemaal, en ik heb geluk dat de soldaat zijn trekker niet per ongeluk overhaalt.

Het raam naar de cabine wordt opengeschoven en Dee steekt zijn hoofd naar binnen. Hij probeert streng te kijken, maar het is moeilijk om hem serieus te nemen met zijn rode haar en sproeten. ‘Hé! Laat het dode meisje met rust. Ze is eigendom van het verzet.’

‘Ja,’ roept zijn tweelingbroer Dum vanuit de cabine. ‘We hebben haar nodig, voor autopsie en zo. Denken jullie dat meisjes die door demonen-prinsen zijn vermoord voor het oprapen liggen?’ Zoals gewoonlijk kan ik de tweeling niet uit elkaar houden, dus noem ik de een op goed geluk Dee en de ander Dum.

‘Het dode meisje mag niet gedood worden,’ zegt Dum. ‘Ik heb het tegen jou, soldaat.’ Hij wijst naar de knul met het geweer en kijkt hem dreigend aan. Je zou denken dat ze met hun clowneske uiterlijk en bijnamen als Tweedledee en Tweedledum weinig autoriteit zouden uitstralen, maar op de een of andere manier hebben die jongens het talent om binnen een tel om te slaan van grappig naar dodelijk.

Ik hoop tenminste dat die autopsie als grapje bedoeld was.

De vrachtwagen stopt op een parkeerplaats. Dat leidt de aandacht van mij af en we kijken allemaal om ons heen.

Ik herken het gebouw in adobestijl dat voor ons staat. Het is niet mijn school, maar een school die ik al heel vaak heb gezien. Het is de middelbare school van Palo Alto, ook wel liefkozend Paly High genoemd.

Een half dozijn vrachtwagens en SUV’s stopt op de parkeerplaats. De soldaat heeft zijn blik nog steeds op mij gericht, maar hij laat zijn geweer

zakken tot een hoek van vijfenveertig graden.

Heel veel mensen staren naar ons terwijl de rest van de kleine karavaan op de parkeerplaats halt houdt. Ze hebben me allemaal gezien in de armen van het schepsel met de demonenvleugels, dat in feite Raffe was, en gedacht dat ik dood was. Ik voel me ongemakkelijk onder al die blikken en ga naast mijn zusje op een bankje zitten.

Een van de mannen steekt een hand uit om mijn arm aan te raken. Misschien wil hij voelen of ik warm ben, zoals de levenden, of koud, zoals de doden.

Het gezicht van mijn zusje verandert onmiddellijk van een onbeschreven lei in een grommend dier terwijl ze naar de man hapt. Haar mescherpe getransplanteerde tanden flitsen wanneer ze beweegt en zetten de bedreiging kracht bij.

Zodra de man zich terugtrekt, neemt ze haar popachtige houding weer aan en wordt haar gezicht weer leeg.

De man staart van mij naar haar en weer naar mij, zoekend naar antwoorden die ik niet heb. Iedereen op de parkeerplaats heeft gezien wat er zojuist gebeurde, en ook zij staren allemaal naar ons.

Welkom bij het rariteitenkabinet.

2

Paige en ik zijn het gewend dat er naar ons wordt gestaard. Ik negeerde het over het algemeen, maar Paige glimlachte altijd vanuit haar rolstoel naar de starende mensen. Ze glimlachten bijna altijd terug. Paiges charme was moeilijk te weerstaan.

Maar dat was vroeger.

Onze moeder praat weer in dat vreemde taaltje. Deze keer kijkt ze tijdens het prevelen naar mij, alsof ze tot me bidt. De bijna verstaanbare keelklanken overstemmen de gedempte stemmen van de mensen om ons heen. Laat het maar aan mijn moeder over om zelfs het omfloerste daglicht een flinke dosis dreiging te verlenen.

‘Oké, iedereen eruit,’ zegt Obi met luide stem. Hij is minstens één meter vijfentachtig, met brede schouders en een gespierd lichaam, maar het zijn zijn dominante uitstraling en zelfvertrouwen die duidelijk maken dat hij de leider van het verzet is. Iedereen kijkt en luistert terwijl hij langs de verschillende vrachtwagens en SUV’s loopt, als een echte militair bevelhebber in oorlogsgebied. ‘Iedereen uit de vrachtwagens en rechtstreeks naar het gebouw. Blijf zo veel mogelijk uit de openlucht.’

Dat verbreekt de stemming en mensen beginnen uit de vrachtwagens te springen. De mensen in onze vrachtwagen verdringen elkaar in hun haast om bij ons weg te komen.

‘Chauffeurs,’ roept Obi. ‘Wanneer de vrachtwagens leeg zijn, verspreiden jullie de voertuigen en parkeren ze ergens waar we er makkelijk bij kunnen. Verberg ze tussen de achtergelaten auto’s of ergens waar ze van bovenaf niet makkelijk te zien zijn.’ Hij loopt door de rivier van vluchtelingen en soldaten, doel en richting gevend aan mensen die eruitzien alsof ze de weg kwijt zijn.

‘Ik wil dat nergens aan te zien is dat dit gebied bewoond wordt. Binnen een straal van anderhalve kilometer mag niets worden verwijderd of ach-

tergelaten.’ Obi zwijgt even wanneer hij Dee en Dum in het oog krijgt, die zij aan zij naar ons staan te staren.

‘Heren,’ zegt Obi.

Dee en Dum schrikken op uit hun trance en kijken naar Obi.

‘Laat de nieuwe rekruten zien waar ze heen moeten en wat ze moeten doen.’

‘Jawel,’ zegt Dee met een kinderlijk saluerend gebaar en een onnozele glimlach.

‘Nieuwelingen!’ roept Dum. ‘Iedereen die niet weet wat hij moet doen, volg ons.’

‘Kom maar naar voren, mensen,’ zegt Dee.

Dat zijn wij waarschijnlijk. Ik sta houderig op en steek automatisch mijn hand uit naar mijn zusje, maar ik trek hem weer terug voordat ik haar aanraak, alsof een deel van mij gelooft dat ze een gevaarlijk dier is. ‘Kom, Paige.’

Ik weet niet precies wat ik zal doen als ze niet in beweging komt. Maar ze staat op en volgt me. Ik weet niet of ik er ooit aan zal wennen om haar op haar eigen benen te zien staan.

Mijn moeder volgt ook. Ze houdt geen moment op met prevelen. Het klinkt nu zelfs luider en vuriger dan hiervoor.

We begeven ons met z’n drieën in de stroom nieuwkomers die de tweeling volgt.

Dum loopt achteruit terwijl hij ons toespreekt. ‘We keren terug naar de middelbare school, waar onze overlevingsinstincten op hun scherpst zijn.’

‘Als jullie de onbedwingbare neiging krijgen om de muren te bekladden of jullie oude wiskundeleraar in elkaar te slaan,’ zegt Dee, ‘doe dat dan ergens waar de vogels jullie niet kunnen zien.’

We lopen langs het stenen hoofdgebouw. Vanaf de straat ziet de school er bedrieglijk klein uit, maar achter het hoofdgebouw ligt een heel complex van moderne gebouwen, door overdekte gangen met elkaar verbonden.

‘Als iemand van u gewond is, neem dan plaats in dit fraaie klaslokaal.’ Dee doet de eerste de beste deur open en gluurt naar binnen. Het is een klaslokaal met een levensgroot skelet op een standaard. ‘Knekel houdt u

gezelschap terwijl u op de dokter wacht.

‘En als een van u dokter is,’ zegt Dum, ‘uw patiënten wachten op u.’

‘Is dit de hele groep?’ vraag ik. ‘Zijn wij de enige overlevenden?’

Dee kijkt naar Dum. ‘Is het zombiemeisjes toegestaan om te praten?’

‘Wel als ze leuk zijn en bereid om moddergevechten met andere zombiemeisjes te houden.’

‘Gast! Vet plan!’

‘Het is een walgelijk plan.’ Ik werp hun een zijdelingse blik toe, maar heimelijk ben ik blij dat ze niet hysterisch doen over het feit dat ik uit de dood ben opgestaan.

‘We zouden heus geen half vergane zombies kiezen, Penryn. Alleen exemplaren zoals jij, kakelvers opgestaan uit de dood.’

‘Maar dan met gescheurde kleren en zo.’

‘En met zin om hun tanden in elkaars borsten te zetten.’

‘Hij bedoelt botten.’

‘Dat is precies wat ik bedoelde.’

‘Kunnen jullie de vraag alsjeblieft beantwoorden?’ vraagt een jongen met een bril waar geen barstje in zit. Hij ziet eruit alsof hij niet in de stemming is voor grapjes.

‘Goed dan,’ zegt Dee, plotseling bloedserieus. ‘Dit is onze verzamelplaats. De anderen komen ook hierheen.’

We lopen door in de zwakke zonnestralen en de jongen met de bril eindigt achteraan in de groep.

Dum buigt zich naar Dee en fluistert hard genoeg zodat ik het kan horen: ‘Hoeveel zet je erop dat die vent vooraan in de rij staat om op het gevecht tussen zombiemeisjes te wedden?’

Ze wisselen een glimlach en trekken hun wenkbrauwen een paar keer naar elkaar op.

De oktoberwind dringt door mijn blouse heen en ik kan mezelf er niet van weerhouden om naar de bewolkte hemel te kijken, op zoek naar een bepaalde engel met vleermuisvormige vleugels en een wrang gevoel voor humor. Ik veeg met mijn voet over het hoge gras en dwing mezelf mijn blik neer te slaan.

De ramen van de lokalen hangen vol posters en A4'tjes met schoolreglementen. Door een ander raam zie ik planken vol studentenkunst. Fi-

guurtjes van klei, hout en papier-maché in alle soorten en maten nemen elke centimeter van de planken in beslag. Sommige ervan zijn zo goed dat het me verdrietig maakt dat die kinderen heel, heel lang geen kunst meer zullen maken.

Terwijl we door de school lopen, zorgt de tweeling er zorgvuldig voor dat ze achter mijn familie blijven. Ik laat me iets terugvallen, met de gedachte dat het geen slecht idee is om achter Paige te blijven lopen, zodat ik een oogje op haar kan houden. Ze loopt stijfjes, alsof ze nog steeds niet aan haar benen gewend is. Ik ben er ook niet aan gewend om haar zo te zien en kan mijn ogen niet van de slordige hechtingen afhouden die kris-kras over haar hele lichaam lopen en waardoor ze eruitziet als een voo-doopop.

‘Dus dat is je zusje?’ vraagt Dee zacht.

‘Ja.’

‘Voor wie je je leven in de waagschaal hebt gesteld?’

‘Ja.’

De tweeling knikt beleefd, op die automatische manier waarop mensen dat doen wanneer ze niets beledigends willen zeggen.

‘Is jullie familie soms beter?’ vraag ik.

Dee en Dum kijken elkaar even peinzend aan.

‘Nou, nee,’ zegt Dee.

‘Niet echt,’ zegt Dum tegelijkertijd.

Onze nieuwe verblijfplaats is een geschiedenislokaal. De muren hangen vol tijdlijnen en posters over de grote verhalen van de mensheid. Mesopotamië, de Grote Piramide van Gizeh, het Ottomaanse Rijk, de Ming-dynastie. En de Zwarte Dood.

Mijn geschiedenisleraar zegt dat de Zwarte Dood dertig tot zestig procent van de Europese bevolking heeft uitgeroeid. Hij vroeg ons om ons voor te stellen hoe het zou zijn als zestig procent van je wereld dood is. Dat kon ik me toen niet voorstellen. Het leek zo onwerkelijk.

Als vreemd contrast met die oude geschiedenisposters hangt er ook een foto van een astronaut op de maan, met de blauwe aarde achter hem. Iedere keer wanneer ik onze blauw met witte aardbol in de ruimte zie, denk ik dat het wel de mooiste wereld in het heelal moet zijn.

Maar ook dat lijkt nu onwerkelijk.

Buiten denderen meer vrachtwagens de parkeerplaats op. Ik loop naar het raam terwijl mijn moeder tafeltjes en stoeltjes naar één kant schuift. Ik gluur naar buiten en zie dat een van de tweeling de verdwaasde nieuwkomers als de Rattenvanger van Hamelen de school in leidt.

Naast me zegt mijn zusje: 'Honger.'

Ik verstijf en stop alle lelijke gedachten diep weg in de spelonk in mijn hoofd.

Ik zie een reflectie van Paige in het raam. In de wazige nevenwereld van dat beeld kijkt ze naar mijn moeder als een gewoon kind dat eten verwacht. Maar in het vervormde glas is haar hoofd verwrongen, worden haar hechtingen uitvergroot en lijken haar scheermesscherpe tanden nog langer.

Mijn moeder buigt zich voorover en streelt het haar van haar kindje. Ze begint haar onheilspellende spijtliedje te neuriën.